

Personaleblad for

PHILIPS * ASAS * POPE

PERSONALE

Ansættelser:

ASAS:

- 23. maj 1949 Kaj Nøhr, ekspeditionen.
- 1. juni 1949 Niels Chr. Nielsen.

Fratrædelser:

ASAS:

- 2. juni 1949 Erik Arvesen, ekspeditionen.
- 18. juni 1949 Knud Reith, kreditorer.
- 30. juni 1949 Birthe Kofoed, D.B.

Omflytninger:

ASAS:

- 1. juni 1949 Poul Nielsøe fra PHILIPS service til ASAS service som værkfører.

ASAS:

10 års Jubilæum:

- 1. juli 1949 repræsentant Erling Halger.

Redaktionelle suk

Redaktionen nyder, som alle efterhånden ved (se ellers tilbage i tidligere PAP-æsker), almindelig agtelse for sin genialitet. Men at lave firmablod i et hus, der flytter, og hvor alt og alle flyder, er nu ikke nogen nem opgave. Når vi alligevel besluttede at gøre det umulige, var det dels af hensyn til den spændt ventende læserskare, dels ud fra den betragtning, at sande intellektuelle nydelser er der ikke for mange af i forvejen.

De vil dog sikkert forstå, at det var en noget bleg, omend fattet redaktion, der i begyndelsen af denne måned styrede tværs gennem Krystalgaderodet på vej til et fredeligt sted. Ganske vist var der ikke forud aftalt noget med Echart om lån af hans kontor, men vor formodning om, at han nok ikke var hjemme, viste sig at være rigtig. Det der med freden var desværre en total misforståelse. Telefonen kimede ustandselig. Vrede mænd og forvirrede mænd stak hvert andet øjeblik hovedet ind ad døren og afleverede med en grammofofons metodik sætningen: Hvor er Echart?

Trods alle afbrydelser fik vi dog tilsidst lavet en nødtørftig PAP-æske. 3 sider personalenyt smukt sat op med megen luft + forsiden, som jo heldigvis er perma-

ment. Derefter udarbejdede vi, stadig under et uhyre mentalt pres, en resolution, der lød således: Vi kan jo ikke altid være på højde med os selv. — Men så var der pludselig en, der sagde Norge. Det løste alle problemer. Ørum begyndte straks at skrive om den berømtelige færd, og alle deltagere blev afkrævet en udtalelse om deres indtryk og oplevelser. En nordmand, som tilfældigvis og intetanende var i byen, blev i en fart interviewet. Fra fabriken og C. A. K. Nielsen kom der indlæg, og samme aften afleveredes en diger manuskriptdunget til bogtrykkeren.

Da vi fik det færdige blad hjem, viste det sig, at vi havde forregnet os med hensyn til stofmængden. Hele herligheden fyldte kun 12 sider.

Kan vi byde læserne en PAP-æske, der er så slunken, sagde redaktøren og bladene i de 12 sider. Ingen svarede. Redaktøren fortsatte: Vi burde alligevel have haft den reportage om flytningen med. (Ingeniør Voss havde i sin tid lovet at være reporter, men som enhver kan overbevise sig om ved at slå op på side 2 i den interne rundskrivelse af 31. maj, sad Voss på det første flyttelæs, der forlod Krystalgade).

Til sidst blev redaktionen enige om at udsende de 12 sider. Der er jo trods alt ikke kvantiteten, men kvaliteten det kommer an på. (Glimrende udgangspunkt for en kritik af PAP-æskens). Her har De Deres livs chance. For vi er overbeviste om, at netop De går og tumler med noget, som De gerne

vil have sagt, og som i høj grad vil interessere bladets øvrige læsere. Lad os høre fra Dem.

Hvis der iøvrigt er noget i forbindelse med forholdene indenfor koncernen eller foreningen, der forbyr Dem, skal De bare spørge. Vi offentliggør Deres indlæg under vor nye rubrik: *Læserne har ordet* og bringer samtidig et så udtømmende svar som muligt. — Denne læserrubrik starter i dette nummer. Og det er op til Dem, om den skal fortsætte.

Lad os lige til sidst berolige Dem med, at tidligere numre af PAP-æskene, der er bortkommet for Dem under flytningen, kan fås i reklameafd. Er De ny i gården, og er De interesseret i gamle PAP-blade, som det populært hedder, kan De også trykt henvende Dem til reklamen. De behøver altså ikke at gøre som manden, der sendte et temmeligt miserabelt nummer af PAP-æskene til Lund i posten og vedlagde en seddel med følgende tekst: De bedes venligst fremskaffe et ekstra eksemplar af PAP æsken nr. 2, da Ringhøjs lille søn har tisset på dette eksemplar.

Tak for tålmodigheden.

B. J.

P.S. Denne udgave af PAP-æskene blev uddelt i går, og nu til morgen havde vi ing. Voss i telefonen. Han sagde, at vor oplysning om, at han havde lovet at være flyttereferent, er den sorteste løgn. — Ak ja!

A PROPOS FLYTNINGEN

At tænke sig

Man kan ikke forlange ligefrem at finde det, man leder efter. Man maa være glad og taknemmelig, hvis der ikke forsvinder noget andet, medens man leder.

Notorius Jubelco, prof.

(Fra Politiken)

N. Kuntz

Installatør Poul Rasmussen ses som nr. 3 fra venstre

N. Kuntz i lampeafdelingen fik kort før flytningen den ide, at den første, som ringede på Sundby 7601, skulle inviteres ud i „Industrigården“ til en lille festlighed.

Vor nye telefon tilsluttedes præcis kl. 8,30 onsdag den 8. juni. Ved det store omstillingsbord sad fru Lillie i spændt venten. På slaget halvni var installatør Poul Rasmussen, Valdemarsgade 67, i telefonen og bad om lampeekspeditionen. Han blev i stedet for stillet om til direktør Sommerfeldt, der fortalte hvorfor og samtidig inviterede installatøren til at komme ud og tage de nye lokaler i øjesyn. Det ville Poul Rasmussen gerne, og lidt efter mødte han frem med en smuk buket blomster og lykønskede direktør Sommerfeldt med flytningen.

En flaske sherry måtte lade livet og installatør Rasmussen fik overrakt en kasse cigarer.

Derefter gik man på sight-seeing i de forskellige afdelinger, og installatør Rasmussen hilste bl. a. på N. Kuntz i lampeafdelingen.

Det hele endte i lutter smil. Blomster til PHILIPS, cigarer til installatør Rasmussen og laurbær til N. Kuntz.

Og bedre kunne det vel næppe være.

B. J.

Meddelelser fra P. P. F.

PERSONALE *Nyt*

Tiltrådt:

- 1. maj 1949 hr. Johs. Jensen (tidl. arbejder, nu undermester i apparatfabriken).
- 1. maj 1949 fru E. Carlsen, metalvarefb.
- 1. juni 1949 fru Kirsten Nielsen, planing lampe.
- 1. juni 1949 hr. Laur. Clausen (tidl. arbejder, nu formand i lampefabriken).

Fratrådt:

- 30. april 1949 frk. Helen Dirach, metalvarefabriken.
- 31. maj 1949 hr. J. Bille Brahe, lab.
- 31. maj 1949 hr. Tage Petersen, underdelsafd.

Ang. ændring i lampefabrikens ledelse.

Efter derom truffet aftale fratræder hr. Walter den 1. maj 1949 for at tiltræde en stilling som driftsleder hos „Nordisk Glødelampe Industri A/S“.

Herefter overtager ingeniør H. Busck alene driftsledelsen i lampefabriken.

Den 1. juni 1949 fratræder hr. undermester E. Jørgensen for at tiltræde en stilling som mester hos „Nordisk Glødelampe Industri A/S“.

Den 10. maj 1949 tiltræder hr. Johan H. Bolling fra Eindhoven stillingen som assistent for ingeniør Busck.

PROMINENT AMERIKANER *besøger PHILIPS fabrik*

Den 25. april havde fabriken den glæde at modtage besøg af mr. Channing R. Dooley, præsident og direktør for „The Training Within Industry Foundation“ i U.S.A., ledsaget af repræsentanter for Arbejdsministeriet, Industrirådet og Det internationale Arbejdsbureau i Genève. Mr. Dooley er en af grundlæggerne af T.W.I.-programmet, der i Amerika og England har ført til så strålende resultater og var en medvirkende faktor til de allieredes sejr i verdenskrig II. T.W.I.-programmet går nu sin sejrsgang i fredens tjeneste, og mr. Dooley opholder sig for tiden i Europa for i samarbejde med Det internationale Arbejdsbureau i Genève at fremskynde indførelsen af programmet her som et led i den mest effektive udnyt-

telse af Marshall-hjælpen til Europas genopbygning. Mr. Dooley har også fornylig besøgt PHILIPS i Eindhoven, som er et aktivt medlem af T.W.I.-Foundation.

Dir. Pedersen og fabriken T.W.I.-træner, ing. Westh havde en udbytterig samtale med mr. Dooley, som derefter ved en rundgang i fabriken havde lejlighed til med tilfredshed at konstatere, at principperne anvendes i praksis i fabriken forskellige afdelinger.

BØRNEHAVEN 1 ÅR

Lørdag den 28. maj kunne PHILIPS' børnehavn fejre sin 1-års fødselsdag. Dagen indledes med højtidelig hejsning af flaget på den nye flagstang, og om formiddagen opførte de større børn det lille eventyr om sorte Sambo, kostumeret som negre og frygtindgydende tigre. Bagefter serveredes der fødselsdagschokolade for personalet og alle børnene, og der blev sunget en til lejligheden forfattet fødselsdagssang, der afsluttedes med et mægtigt hurra. Der indløb i dagens anledning flere blomsterhilsener og gaver, som gav udtryk for glæde og tilfredshed med børnehavens virksomhed i det første år.

Forøvrigt kan vi fortælle, at der er blevet anskaffet en høne med tolv kyllinger, som er blevet installeret i et allerkereste lille hønsehus i haven til stor fornøjelse for børnene.

Den 10. maj afholdt børnehavens bestyrelse årsmøde, hvor lederen, frk. Eriksen, aflagde beretning og bl. a. fortalte om, hvorledes antallet af indskrevne børn var vokset i de første måneder efter åbningen. I løbet af vinteren har der været afholdt tre velbesøgte forældremøder, og desuden har man haft en julefest og en fastelavnssfest, hvortil børnene selv har forberedt forskellige ting.

Børnehavens læge, Gunnar Nielsen, berettede om lægeundersøgelserne og børnenes sundhedstilstand. De mest almindeligt forekommende tilfælde er halssygdomme og tandcaries, og man vil i det kommende år tilstræbe et arrangement med henblik på forbedret tandpleje. I tilslutning til lægens beretning oplyste frk. Eriksen, at man havde haft forbavsende lidt med forkølelser, hvilket sikkert må tilskrives den flittige brug, der i vintermånederne er gjort af PHILIPS' biosol installation.

Kontorchef Windelin fremlagde det reviderede regnskab, som godkendtes.

Reklamesjefen fra Norsk Philips R. Haug, som i begyndelsen af juni besøgte København.

EN NORDMAND kommer til byen

— Goddag, hr. Haug, hvad fører Dem til København?

— Morgen, den herre. Jo, jeg har hørt, at reklameafdelingen her er udskilt fra de kommercielle afdelinger, og da det er tanken at gøre noget lignende i Norge, ville jeg ned og overbevise mig om, at det er en dårlig idé. Før jeg formoder, at det er ret besværligt, ikke?

— Tværtimod, siger jeg, og ærgrer mig over mit dumme spørgsmål, nu får jeg jo nok de kommercielle afdelinger på halsen.

— Er der stor forskel på forholdene i Norge og Danmark nu?

— Ja, det er der faktisk. Lige efter krigen kunne vi i Norge få næsten alt. Regeringen foretog kæmpeindkøb i U.S.A., og vi nød den relative overflod. Det bliver ved, tænkte vi, og undlod at hamstre. Dumt. Før i dag er rationeringerne i Norge betydelig strammere på alle områder end i Danmark. Det havde sikkert været sundere med en gradvis forbedring på samme måde som her i landet. Jeg er i hvert fald meget imponeret over, hvad man kan købe her, fortsætter Haug og fremviser stolt en fabriksny udgave af det våben, der falder os danske naturligt i hånden. En paraply.

Haug byder mig en Players, og jeg fortæller, at det i visse norske kredse påstås, at vi danske er blevet sure og spørger:

— Er det også Deres erfaring?

Haug viger diplomatisk udenom ved at fortælle om en kampagne, der i øjeblikket løber i Oslo og som går ud på at lokke smilet frem bag disken. Og siger derpå:

— Denne kampagne er udtryk for, at der også i Norge er sket et omsving til køber-marked. Og udviklingen skulle nu gå i den rigtige retning. Her i Danmark har jeg med tanke på netop denne kampagne lagt særlig mærke til smilet på den anden side disken, og såvidt jeg kan dømme, er forholdet her half and half. Det vil sige som i Norge før kampagnen satte ind.

Jeg skynder mig at smile og spørger:

— Hvad forhavser Dem mest her i landet?

— Den høje alder, som præger biler, sporgovne og butiksinventar, virker i begyndelsen komisk. Hjemme ser man næsten udelukkende model 1949 på disse områder. Altså streamline, stål og forkromning. Så kontrasten er slående. Men jeg tror, at det danske system med at bruge det gamle først er fornuftigt.

— Ja, og så er det så bekvemt, siger jeg, og hvisker beskedent:

— Hvad tiltaler Dem mest her?

— Jo se, vi nordmænd har en kapitalfejl. Vi er frygtelig grisede, når vi går på gaden eller tager ud om sommeren. Alle vegne flyder det med ispindeomslag, tomme cigaretpakninger, pølsepapir, ølkapsler, og så videre. Og her i landet er der næsten rent på gaderne. Hver gang jeg skal til at smide en tom cigaretpakning, siger jeg til mig selv: Det må du ikke. Det gør man ikke i Danmark. Og så stopper jeg den pænt i lommen, til jeg kommer forbi en papirkurv.

— Har De til sidst en udtalelse til læserne?

— Må jeg tale direkte til hver enkelt?

— Meget gerne.

— All right. Jeg vil ikke moralisere, men jeg vil gerne sige til Dem, kære læser: Vær ikke så dristig næste gang, De står på ski i Norge. Vi nordmænd har mange gange lukket øjnene i rædsel, når vi har set den dødsforagt, hvorved De og Deres landsmænd kaster Dem ud i halsbrækkende hop og forcerer farlige fjeldskråninger. Det går ofte godt. Men det kan gå galt. Meget galt endda. Og vi vil nødig, at der skal ske Dem noget, når De holder ferie hos os. Tænk over det. Og velkommen til Norge.

B. Jønsson.

There's been a slight change in the business situation

NORGESTUREN 1949

Klokken er halv ni fredag aften den 27. maj. Under uret i afgangshallen samles lidt efter lidt en flok glade, unge mennesker. Det er P.A.P.s fodfoldhold, der skal til Norge og forsvare „danske PHILIPS“ fodboldære. Lidt efter er holdet samlet og foruden holdet er formanden P. Schrøder og personalesekretær Holm mødt op, for henholdsvis på foreningens og direktionens vegne at ønske holdet god tur og lykke til. Man begiver sig ned til toget, der holder med dampen oppe — tror man da — heldigvis opdages det, at det er det forkerte tog, man er ved at stige op i. Af sted, af sted til en anden perron og det rigtige tog, hvor alle pladser er optaget, inden man ser sig om. Forinden er holdet plus fremmødte repræsentanter for foreningen og direktionen, samt enkelte spilleres fruer dog blevet foreviget af en fremmødt fotograf. Toget sætter sig i gang, farvel, farvel — rejsen er begyndt! På turen til Helsingør går munden livligt hos deltagerne, og inden ret længe er vi ved bestemmelsesstedet. Ud af toget; da vi skal samles, mangler der selvfølgelig een, Bekkevold — men han kommer dog lidt efter traskende ganske roligt og uberørt. Nu begynder rejsevanskelighederne, da det viser sig, at vi skal stå i kø for at få stemplet pas-

set. Da vi endelig langt om længe har klemt og snydt os igennem den længe kø, skal vi toldbehandles. Nye besværligheder, idet flere har store pengesedler med, som skal byttes, andre for mange penge med, og en enkelt har glemt udførselstilladelsen. Nå, men vi slap igennem og lidt efter sidder alle femten mand bænket om et af bordene i spisesalonen. Det kan nok være, tjeneren får travlt — navnlig da Thunbo finder ud af, at måden faktisk er god. Inden den sidste bid er tygget færdig og den sidste sjat øl drukket, anløber vi imidlertid Helsingborg. Atter paskontrol og toldeftersyn, men denne gang betydelig hurtigere og nemmere end i den danske. Kufferten er dårlig nok blevet lukket, inden man styrter ind i restaurationen for at sikre sig gode cigarer og chokolade, de af os, der er i besiddelse af svensk valuta. Forsynet med disse for os danske så attræde varer entrer vi den vogn, der i de kommende ti timer skal være vort hjem. Stemningen er høj, og efter at have fordelt køjerne går snakken ivrigt i gangen af sovevognen. Ikke een er søvniig. Stemningen stiger efterhånden så højt, at den svenske sovevognskonduktør, som af J. P. hurtigt blev døbt til „Tullman“, må skride ind og oplyse, at det er en

sovevogn, og vi må forholde os roligt. Dog må vi ikke gå i seng, før passene er indsamlet. Men hvem vil prøve på at dæmpe 15 glade mennesker ned, vel at mærke dæmpe dem ned, så der bliver stille — der er sikkert ikke mange, der kan præstere dette, og lidt efter går snakken igen højt i gangen. „Ni får være tysta,“ siger tullmanden, hvortil J. P. omgående svarer, „der er s'gu' ingen, der tyvstarter her“ — hovedrystende går tullmanden igen. Desværre har vi ingen soveplads til den sidste reserve, idet man kun kunne få 14 reserveret, men også dette klarer J. P. flot. Han fortsætter sine latterhyl og lidt efter er tullmandens nerver på bristepunktet, ikke engang truslen om rapport hjælper, og da han endelig finder ud af, at hele støjen er forårsaget ved, at man underholder den mand, der ingen køje har, kommer han farende, griber pågældende i armen og næsten bærer og slæber ham ind i en tom køje. Hermed opnår han også at slutte selskabet på gangen, men få totalt ro lykkes ikke. Lønge fortsætter latteren fra køjerummene og først ved 3 tiden forstummer alle.

Kun ganske få får imidlertid søvn den nat, idet der kræves et godt sovehjerter og megen træthed til at falde i søvn, når man ustandselig rulles fra side til side i køjen. Det bliver ikke til meget mere end blund på 10—15 minutter ad gangen, og pludselig, hvor man endelig mener at være faldet i søvn, banker det på kupédøren. Man samler sig sammen til at lukke op i den tro, det atter er eftersyn eller kontrol, og hvem står så uden for døren med et stort „grin“ over hele hovedet. Bekkevold naturligvis. I må endelig stå op, vi er i Norge og klokken er mange. Kupédøren bliver arrigt lukket i igen. Pokkers — nu var du lige faldet i søvn, og så vækker den klovn dig. Fortumlet ruller man gardinet op og kigger ud. — Regnvej, trist og gråt og stadig i Sverige?

For at gøre vækningen fuldkommen, er klokken selvfølgelig heller ikke mere end godt halv seks. Nå, men nu er man kommet op, og så begynder vandsjaskeriet. Ikke med fuldt overlæg, som nogle måske vil tro. Nøh — vi uvidende og endnu ikke tænkende PAP'er poster bare vandet op i vaskekummen, og når vi så bukkes os for at få det i ansigtet, konstaterer man, at det ikke mere findes i kummen. Togets slingren har

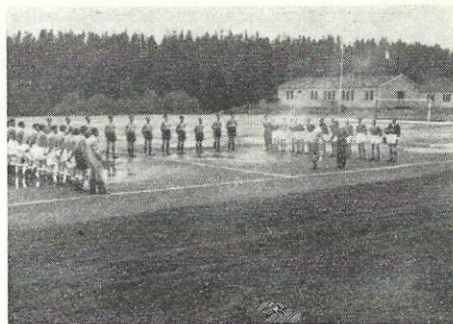
kastet det ned på gulvet. Det varede heller ikke længe, inden man fandt ud af, der var meget bedre at vaske sig ude på toilettet, og dette var derfor blokeret den følgende time, så de arme mennesker, der måske skulle derud i nødvendigt ærinde, var henvist til at finde et andet, eller tage nummer i rækken på ventende. Pludselig holder toget. Ingen bemærker dog dette. Det har det gjort så mange gange før, indtil endelig en eller anden finder på at oplyse os om, at der er 10 minutters ophold her i **Hallen**, og man kan få morgenkaffe og wienerbrød. Så kan det nok være, der kommer fart og flugt over feltet. Ud af dørene og ind i restaurationen. Kaffen er måske ikke så god og kraftig, som vi danske er vænnet til, og brødet er heller ikke af så god kvalitet, men vi er sultne som ulve, og alt vil i dette tilfælde glide ned. J. P. er som sædvanlig uheldig, idet han glædestrålende bestiller et stykke mad, der også kan købes der på restauranten. Han skal rigtig frådse til morgenkaffen og spise ostemad hertil. Desværre kom han ikke igang med maden, idet han fik at vide, det ikke var ost, men en art fiskebudning. Vi kunne ellers godt havt tænkt os, at se ham spise dette til kaffen.

Der var imidlertid ikke meget tid og lidt efter kørte vi atter med retning mod Oslo, og stemningen var igen ved at blive høj. Kun een, J. P., var gået „down“. Han havde opbrugt hele krudtbeholdningen aftenen før og var træt. Vi andre benytter den sidste del af turen til at betragte og studere landskabet, som rulles op for os. Det er svært at beskrive disse landskaber, så kunne som de var, og så afvekslende trods disses ens faconer. Tænk Dem et højt og sort Fjeld, det ene sted beklædt med gran og fyr, lidt længere henne skimter man ind imellem træerne en fossende elv, længere henne på fjeldet er træerne væk, men elvene fosser ned med små skummende vandfald, som munder ud i en stor sø, der omkranses af enge med enkelte små træhuse i mange forskellige farver. For os Københavnerne, der til daglig ikke ser meget andet end Valby- og Roskildebakke, var det en strålende oplevelse, og dog skulle det vise sig senere, at der fandtes mange andre steder i Norge, der rent naturmæssigt var smukkere og meget mere storslået.

Pludselig er vi i Oslo, og efter et par

minutters forløb ruller vi langsomt ind på Oslo Øst, ud af toget i en fart, glade og forventende. Der er ingen at se fra norske PHILIPS. Desorienterede kigger vi på hinanden, og begynder at gå hen mod udgangen. Der kommer nordmændene imidlertid.

Først Gustafsen, så Fureseth og endelig en god og kær bekendt fra sidste år, Torstensen (Dobbel-dobbel). Efter at have hilst på hinanden, begiver vi os mod udgangen igen, men inden vi er kommet ret langt, lyder det kendte svenske „hei på dei“. Der står det svenske lag. Atter hjertelige velkomsthilser, hvorefter hele kolonnen sætter sig i bevægelse i retning af Majorstua, hvor vi skal begynde hele arrangementet med frokost kl. 10. Ankommet til Majorstuhuset begiver vi os ned i kælderen, hvor norske PHILIPS i et danselokale har dækket op til frokosten. Sultne var vi, og efter en kort velkomsttale af formanden for sportsforeningen, Christiansen, styrter 30 mand til bordet for at forsyne sig af retterne. Da tallerkerne er fyldt, anbringer vi os ved små hyggelige borde. Der bliver ikke sagt meget de første 10—15 minutter, først da appetitten er stillet, begynder man at udveksle meninger. Efter frokosten var hele holdet ude at se en af Oslos store seværdigheder, Vigelandsanlegget, om hvilket den norske reklamechef kort før afgang havde forklaret os sin mening. Det var ganske imponerende for deltagerne at se. Måske lidt for kolossalt efter dansk bedømmelse, men yderst interessant. Kl. 13 skulle vi igen være tilbage ved Majorstuhuset for at afrejse til Røa sportsplads, hvor vi skulle spille vor første kamp i Norge mod svenskerne. Der var her lagt op til den store dyst. Ved første øjekast så banen ganske godt ud. De værste vandsøer var dækket med savsmuld, men det viste sig senere, at det var ikke nær nok savsmuld, der var hældt på banen. Som indledning af stævnet løb alle tre hold på banen, hvorefter der blev præsenteret og budt velkommen til det 2. skandinaviske fodboldstævne indenfor PHILIPSkoncernen. Så begyndte kampen. Svenskerne var i de første par minutter ret overlegne, men lidt efter lidt fik vi hold på tropperne og førte angreb igennem helt til det svenske mål. Men heroppe gik det også i stå. Vi manglede en mand eller to, der kunne knalde løs. De enkelte skud, der var på det sven-

ske mål, manglede kraft og blev kun til spæde forsøg. Efter 20 minutters spil kom så det første svenske mål. Efter vor mening typisk off-side, men den norske dommer pegede på midten og Sverige førte 1—0. Mere blev det ikke til i denne halvleg. 2. halvleg dominerede svenskerne banen. Vore innerwings trak med ned, hvorved der opstod nogle gabende huller mellem forsvar og angrebskæde. Lykkedes det endelig at få ført bolden igennem til det svenske mål, manglede der så et par mand, og bolden blev ret hurtigt, for ikke at sige omgående sendt ned på den danske banehalvdel igen, og et kvarter ind i anden halvleg faldt svenskernes andet mål og kampens sidste. Her havde vor målmand, Jørgen Johansen (Swift), hånden på, men kunne ikke holde den fedtede bold, som gik i nettet. 2—0 og jubel på tribunen. Resten af kampen var forsvarskamp fra vor side og endelig lød fløjten. Kampen var forbi og svenskerne havde tjent deres første 2 points. Af danskerne bør i forbindelse med denne kamp kun nævnes forsvaret, bestående af Jørgen Johansen, Jørgen Petersen, Per Bjørnholt og Søborg. Resten var jævnt skidt over det hele. Efter at have vasket pløret af os, fik vi et glas øl med wienerbrød til, hvorefter vi blev stuvet op i en PHILIPSBil og kørt til vore pensionater, hvor vi blev indkvarteret. Kl. 17,30 blev vi afhentet herfra af hr. Fureseth, som fulgte os ned til en færge, der så igen sejlede os ud på Bygdnes, hvor der kl. 18 var festmøde i hovedrestauranten. Her fik hele holdet udleveret bordkort, således at der blev placeret en dansker og svensker ved hvert bord og middagen begyndte. Under denne blev der holdt taler af formanden, Christiansen, den norske direktør Jo-

hannesgård, B. Ørum og den svenske lagleder Forsberg. Alle talerne glimrende og fornøjeligt adviseret af den norske Per Lippestad. Også en sang var der skrevet, kvikt og fornøjelig handlende om den skandinaviske PHILIPS Cup 1949. Efter maden var der dans, og der blev danset noget. Navnlig morede det at se Jørgen Petersen give den med en god gammel dans „Træskovals“. Kl. 0,30 opløstes selskabet for at nå den sidste færge kl. 0,33. En enkelt danser mindes sikkert disse sidste hektiske minutter, hvor han omtrent måtte springe for livet, eller i hvert fald en tør trøje. Herefter gik turen hjem til pensionatet, enkelte havde måske en afstikker på vejen hjem, men inden klokken var blevet 2 sov hele lejren.

Søndagen oprandt med det skønneste vejr, man kan tænke sig. Klart og strålende solskin, og ved frokosten kl. 10,30 var alle igen forsamlet i Majorstuhuset, hvor der blev spist endnu mere end dagen før. Efter frokosten spadserede man en tur ned ad gaderne, og kl. 12 afrejste vi igen til Røa pr. bane for at se svenskerne og nordmændene spille. Man havde i forvejen ventet en stor sejr for det svenske hold, men ret overraskende blev det imidlertid til sejr for Norge med 1—0. Et mål scoret i slutningen af anden halvleg af den norske centreforward. Det var måske uretfærdigt, at Norge vandt, idet svenskerne havde hele spillet, men de broderede for meget og blev tilsidst så ivrige, at de toltalt lukkede spillet foran det norske mål, hvor alt lykkedes for nordmændene, backs reddede på linien, bolden ramte stængerne, svenskerne kom i vejen for deres egne skud o.s.v. Men målene tæller nu en gang i fodbold, og da det norske forsvar også arbejdede som djævl, med den aldersstegne Børgeson, som var et lysende eksempel på vilje og kraft, kan det forsvares, at det blev Norge, der trak sig tilbage fra kampen som sejrherre.

Under kampen havde der udfoldet sig et mægtigt løben på tribunen. Vi danske, der øjnede en chance for at generobre pokalen, opdannede nordmændene med hylekor, de norske tilskuere var helt ellevilde, og selv Forsberg organiserede hylekor for Norge. Samme Forsberg fik ellers prædikatet af barnens travleste spiller, idet han løb i fast rute fart fra tribune til faldne og slagne svenske spillere på banen. Der blev

„gået til makronerne“ i den kamp. Nordmændene gav ikke svenskerne meget pusterum til at bygge spillet op på, det var hårdt spil men 100 % fair spil, hvilket svenskerne også som sportsmænd indrømmede bagefter, selvom de selvsagt var kede af nederlaget.

Kl. 14,30 var der inviteret til „sight-seeing“ med PHILIPS-bus: Turen gik op til Frognerseteren. Det var en aldeles pragtfuld tur. Opad, opad og stadig opad. Gennem det skønneste landskab og med den mest pragtfulde udsigt. Vi fik samtidig lejlighed til på nært hold at studere springbanen „Holmenkollen“. Der skal mandsmod til at stå helt oppe og sætte fra, suse nedad og hoppe ud i rummet. Tidsidst var vi nået helt op, så langt bussen kunne køre, og resten af turen foregik til fods. Det var vanskeligt for os danske at bevæge os mellem alle de klippestykker, men op kom vi dog trods alt. Helt oppe var så Tryvannstårnet. Et stort trætårn, hvor vi alle traskede op i. Helt oppe fra er der en ganske vidunderlig udsigt, man så fjeldene langt borte, det ene smukke landskabsparti efter det andet, men der var luft deroppe. Kold, men vidunderlig ren.

Videre gik turen nedad igen på den anden side, mellem klippestykker og elvdannelser, springende fra en sten til en anden, for tilsidst at komme hen til det smukkeste syn, man kan komme ud for. Slalombakken kaldte nordmændene denne. Hvis det kaldes bakke i Norge, så bevar mig vel. 300—400 meter ned, og i vore øjne temmelig stejl. For foden af „bakken“ lå en lille sø. På den anden side søen en lille lys dalsænkning og så igen et meget højt fjeld, bevokset med graner og fyrretræer. Det var noget af det skønneste og mest idylliske, man kan tænke sig. Søen var blikstille. Vi stod længe og kunne ikke løsrive os, alt imedens Børgeson forklarede, at der løb de på ski, når der var sne. Jeg tror ikke, der var een af danskerne, der turde sætte af fra det sted, vi stod, og slet ikke een, der ville være oprejst, når de stoppede på den anden side søen efter endt tur. Ved siden af skibanen var anbragt højseanordninger, hvor skiløberen hænger sig fast i, og så trækkes eller løftes op på toppen igen.

Så gik turen atter opad til toppen og nedad til bussen. På hjemturen blev der et kort ophold ved en restaurant, hvor man fik et glas øl eller sodavand, hvor-

efter vi kørte til færgeren, der bragte os ud til Bygdø. Her blev der serveret middag for os, og luften havde gjort sit til, at appetiten var stor. Spændingen var stor om udfaldet af morgendagens kamp mellem Norge og Danmark, og tipning af resultatet var selvskrevet. Børge Petersen og Kristensen, eller var det Søbørg, der startede, jeg ved det næppe, lod en tipskupon gå rundt, hvor hver så udfyldte med navn, hvad han regnede med, resultatet ville blive. For denne spøg betaltes 1 krone, og der blev tippet for 30 kroner. Efter middagen sejlede vi igen med færge fra „Dronningen“ til noget, som hed „Piper-vika“, hvorfra vi spadserede videre til „Cirkusrevi“. Selve denne revy var tilsyneladende meget morsom, men vi danske forstod blot ikke meget af samme, ikke når to eller flere nordmænd talte sammen på scenen. Det gik for stærkt. Enkelte shownumre var ualmindelig vellykkede og morsomme, navnlig en lille norsk pige på en stor kugle morerede danskerne, der alle som een, til at begynde med troede, det var et uheld, da der blev „slinger i valsen“. Efter revyen kunne de enkelte deltagere gøre som de ville, gå hjem, gå ud på restaurant eller privat. Vi danske skulle blot være hjemme på hospitsset kl. 1, da vi skulle hvile ud til morgendagens strabadser. Dette blev også omtrent overholdt, men alligevel blev der lavet „sjob“ til kl. 2, hvor hele holdet gik til ro.

Om mandagen vågnede vi op til silende regn. Pokkers også, så bliver banen ikke til at spille på igen, og vi skal vinde 4—0, for at få pokalen. Sådant lød det alle vegne fra. Nå, men nu skulle vi i hvert fald først have frokost. Efter samme gik vi alle op i Majorstuhuset og besøgte PHILIPS-kontorerne og hilste på vore nye venner fra om lørdagen. Senere, da vi havde været på denne gennemgang af kontorerne, havde holdet fri dispositionsret for de kommende 2 timer til at gå i butikker, eller hvad de enkelte nu ville, blot skulle de være på pensionatet kl. 13,30 og pakke, idet vi skulle spille fodbold kl. 14,45, men mødes på Majorstuhuset kl. 14,15. Tilbage på pensionatet efter kampen kunne vi ikke komme, da vore værelser skulle ryddes inden kl. 16 af hensyn til nye pensionærer.

Regnen seilede stadig ned, og banen stod under vand, da vi ankom omklæd-

te for at spille den sidste kamp i denne turnering. Først blev vi naturligvis fotograferet i alle stillinger, og snart efter var vi klar til kampens påbegyndelse.

Denne blev startet i et forrygende tempo fra dansk side, og i løbet af 10 minutter var hele holdet forvandlet til rent ud sagt negre. Kampen var hård, og der var tempo, idet vi skulle have fire mål for at vinde pokalen, vel at mærke var det yderligere en betingelse, at vort eget mål blev holdt rent. 20 minutter ind i halvlegen faldt danskernes første mål. Ørum svingede til venstre fløj, hvor B. Andersen lagde skråt tilbage til E. Skov, som spillede Werner Møller, der skød resolut på mål. Bolden blev imidlertid klarert i første omgang, men under det opståede klumpspil foran mål, idet den norske målvogter ikke skilte sig ordentlig af med bolden, fik Jørgen Petersen en lang tå på denne, og bolden gik ind. 1—0 og jubel blandt spillerne, altså de danske. Mere tempo, det ene angreb førtes op efter det andet, men der kom ikke den rigtige afslutning, og med dette resultat skiftes der til halvleg. Denne var ikke ret gammel, før det andet danske mål hang i nettet. En spids opefter det norske mål bliver resolut fulgt op af Thunbo, der trods en nordmand på hver side og målmanden foran knalder løs. Kasse og endnu mere jubel. Fem minutter efter sidder den der igen. Denne gang kombinerer venstre fløj ganske nydeligt sammen, og Werner Møller slutter med et skud, der tager indersiden af stolpen og går ind. Jubel på tribunen, svenskerne sidder anspændte — når danskerne alligevel det fjerde og dermed pokalen. Men nej, kræfterne er opbrugte i angrebet. Der er ganske vist enkelte behjertede forsøg fra Jørgen Petersens side, men nu kommer heldet med nordmændene igen. Bolde, der normalt går ind, reddes på linie af backs hvinende skud, rammer spillere og målmand og går i spil igen. Ind vil kuglen ikke. — De sidste par minutter kommer enkelte norske angreb igang. Og så lyder fløjten. Kampen er forbi og Sverige vandt pokalen. Trøtte, sorte, men med stort smil lykønsker vi først svenskerne med pokalen og dernæst takkes der for fair og god dyst med nordmændene. Derefter hjem på skolen og i vandet. Det kan nok være, vi trængte til det. Over en halv time måtte vi vaske os, før vi igen lignede civiliserede mennesker. Stive og ømfø-

dede gik turen derefter til restaurant Valkyrien, hvor PHILIPS sportsforening gav afskedsmiddag. Der herskede her den bedste kammeratlige og sportslige tone i alle lejre. Under middagen tog først Torstensen, som norsk holdleder ordet og takkede for kampene og samværret. Dernæst tren Søeborg, som dansk anfører for holdet op, og holdt en lille tale i den kendte causerende form, der vakte vild jubel og sluttede med et rigtig dansk PAP-hurra. Dernæst takkede Forsberg, som svensk holdleder, for kampene og opholdet, og til slut takkede B. Ørum som dansk holdkaptajn for opholdet i Oslo og for kampene. Man sad endnu en halv times tid ved bordet og fik et glas „suppe“, derefter var der almindelig afskedstagen, hvorefter man begav sig på den sidste tur i Oslo, nemlig til Oslo Øst, hvor de respektive toge ventede svenskere og danskere. Inden afgang er der lige tid til at købe cigaretter for de sidste norske penge, hvorefter vi indtog vore pladser i toget. Farvel, farvel og tak for denne gang. På gensyn i Stockholm. Oslo forsvinder bag os. Stævnet er slut og arbejdet kalder forude. Det varer heller ikke ret længe, inden stemningen er dalet ned, og man trækker sig tilbage til køjerne. Denne gang er det ikke vanskeligt at sove, og snart er der ro i lejren. Man synes lige, man har lagt sig til at sove, da vi skal op. Vi er i Helsingborg. Her skal der købes Chocolate med hjem. Men — god morgen — ingen må forlade toget, før paskontrol og tullmanden har været der. Først da vi er kørt ombord i færgen, bliver dørene åbnet, og man styrter ned i salonen for at få noget at drikke. Senere bliver der serveret en dansk kop kaffe med rundstykker og wienerbrød til i sovevognen. Da det er fortæret, er vi allerede i Storkøbenhavn. På Østerport stiger der nogle af holdet ud, atter nogle på Nørreport og resten løber lidt efter op ad trapperne på Hovedbanegården. Ingen til at tage imod os — men det skyldes antagelig, at toget kom over en time for sent ind. Nå farvel — og tak for denne gang. Turen til Oslo er endt. Tre pragtfulde dage, der med glæde vil mindes af det danske hold, der på denne måde fik lejlighed til at komme ud og se sig om. — Jeg benytter lejligheden til på egne og mine kammeraters vegne at takke direktionen og PAP for turen.

B. Ørum.

LÆSERNE har ordet —

Først bringer vi udtalelserne af deltagerne i Norgesturen. Fra mål til venstre wing sagde de:

Bortset fra de sportslige præstationer, som jo ikke var det helt store sus, var Norgesturen en dejlig oplevelse, som de fleste af os sent vil glemme.

Stemningen på hele turen var den bedste og sammenholdet og kammeratskabet også, hverken regn eller blæst kunne rokke noget derved.

Og så for dem, der aldrig har været i Norge før, er det jo et land, som er så vidt forskelligt fra vort — en barsk men skøn natur — og befolkningen er yderst venlig og imødekommende, og det er for udlændinge jo rart at mærke.

Modtagelsen, som PHILIPS folkene i Oslo gav os, var virkelig strålende, og man kunne mærke, at de på alle mulige måder prøvede på at gøre det så godt som muligt for os.

Kommer man til Oslo, må man op på Frognerseteren, siges der, og det er sandt. Deroppe ser man virkelig noget af Norges storslåede natur.

Alt ialt, Norgesturen var en dejlig oplevelse.

E. Christiansen.

Alle kæmped' bravt og hårdt,
længe leve „Norsk Export“.

P. Bjørnholt.

Det var en ualmindelig fin tur, rare mennesker, fin, fin behandling, bare ærgerligt, vi ikke kunne tæve svenskerne.

Jørgen Petersen.

Fodboldturen til Oslo blev en strålende oplevelse. Arrangementet var „bra“, blot havde nordmændene glemt at sørge for

OBS !!

Er De blandt de PHILIPS borgere, der har lang vej til Deres arbejdsplads og som kunne tænke Dem at flytte til Amager. I så fald bedes De anmelde Deres interesse til personalesekretær Jørgen Holm.

godt vejr. Festen på „Bygdøens restaurant“ var glimrende; de norske jenter er nu søde . . . Det var jo et skår i glæden, at vi ikke fik pokalen med os hjem. Men så er der ikke andet at gøre, end at „snupe“ den til næste år.

Werner Møller.

Den tur var, som vi siger i Jylland, „hel rigtig“. En pragtfuld oplevelse fra første til sidste minut. Nordmændenes arrangement og omsorg for os var 100 %. For mig var det danske hold ligeledes en yderst behagelig overraskelse. Glimrende humør og sammenhold, og også fuld forståelse af den sportslige side af sagen. Lidt kritik? Ja, enkelte af os må forbedre konditionen, hvis vi næste år i Stockholm skal gøre os håb om at tilbageerobre pokalen. Som sagt en glimrende tur, som vi få udvalgte er såvel norske PHILIPS som vort eget selskab yderst taknemlig for.

Axel Søeborg.

En dejlig tur, som oversteg alle mine forventninger. Norske PHILIPS' storslåede arrangement bl. a. med den pragtfulde sætertur og den skønne aften på Bygden, samt det gode kammeratskab mellem norsk, svensk og dansk, gjorde denne tur til en stor oplevelse, som jeg sent vil glemme.

R. Carlsson.

Mest af alt var jeg imponeret af arrangementet, ikke alene havde vore norske værter lagt et flot program for de tre dage, opholdet varede, om søndagen sørgede de endda for at skabe ekstra spænding om turneringen ved — ganske uden for programmet — at vinde over det svenske hold. Turneringen blev både spændende og vellykket, spændende fordi det norske hold forstod at kæmpe og vellykket fordi det bedste hold vandt pokalen. Det var selvfølgelig trist, at vi ikke var de bedste i år, men svenskerne lovede os at passe godt på vores pokal i det kommende år.

B. Andersen.

Det var en udmærket tur med mange dejlige oplevelser, blandt andet den tur, vi havde til Holmenkollen, men det var nu ærgerligt, at pokalen gik til svenskerne, men fodbold er jo lunefuldt, vi gjorde ellers alt, hvad vi kunne.

Kurt Thunbo.

Det var en glimrende tur.

Skuffelser: Vejret lørdag og mandag.

Glæder: Kammeratskabet, holdånden, det fine vejr om søndagen og de pragtfulde udflugter.

Børge Ørum.

Det var første gang, jeg var i Norge, og da jeg havde troet, vor egen „genrejsning“ gik forfærdelig langsomt, havde jeg ventet at komme op til et stort overflødhedshorn. Dette var imidlertid slet ikke tilfældet med alle de ting, der forsøder livets tilværelse, og knapt nok med mange af dem, der er direkte nødvendige.

Nu må dette ikke misforstås, for jeg vil give mit højre ben på, at vi ikke manglede noget, og at den eneste skuffelse ved arrangementet var, at det var så godt, at tiden gik alt for hurtigt.

Men det, jeg kom bort fra, var, at vi er for tilbøjelige til at kværulere, når vi faktisk har det ovenud godt. Nu var vi ganske vist på en fornøjelsestur, og så kun glade og hjælpsomme nordmænd omkring os, men jeg havde indtrykket af, at dette stort set gjaldt for dem alle. Jeg var inde i en forretning og læste:

Et smil over disken
gjør hverdagen lysere,

og hvor er det rigtigt.

Den gode tone og den fornøjelige atmosfære ved samværet med nordmændene var vel nok turens største oplevelse.

Erik Skov.

En dejlig tur med sjov og sk(r)ål,
vi manglede bare et enkelt mål.

Bent Clemensen.

Derefter er det reservernes tur:

Om turen til Oslo kan jeg kun udtale min fulde tilfredshed. Sjældent har jeg mødt en hjertelighed som den, der blev os til del ved vor ankomst og under hele vort ophold deroppe. Det er under sådanne forhold, der bliver knyttet forbindelser, som kan strække sig langt ud i fremtiden, og en sådan tur kan man leve på længe.

Poul Petersen.

En helt igennem vel tilrettelagt tur, med dårligt vejr.

H. Bekkevold.

En dejlig tur som sent vi glemte,
et hurra for den norske jente.

Børge Petersen.

Jørgen Johansen har vi desværre ikke kunnet få fat i. Den danske stat har lagt beslag på ham, og først om et års tid vil han igen indtræde i de civiles rækker.

Ansvarshavende redaktør: Paul V. Schrøder
I redaktionen:

M. Bjørn, J. Holm, B. Jønsson og Rud Jeppesen
Sportsmedarbejder: B. Ørum.